

Tại sao chúng ta phải có Đoàn Hát trong mọi Thánh Lễ?

Các truyền thống văn hóa đã ảnh hưởng đến con người về cách cử hành các biến cố trong đời sống, dù lớn hay nhỏ, vui hay buồn. Những truyền thống đó còn ảnh hưởng đến nỗi âm nhạc và ca hát cần phải sử dụng trong khi cử hành các biến cố ấy. Trong nhiều nơi trên thế giới, bất cứ sự quy tụ nào của cộng đồng đều không thể thiếu âm nhạc và ca hát. Nhưng không giống với một số người ở một số quốc gia khác, nhiều người Mỹ không ca hát nơi công cộng trừ khi có dịp mừng sinh nhật. Ngày nay hầu như càng ngày càng trở nên phổ biến nơi các cuộc tranh tài thể thao cho thấy chỉ có một người đơn ca bài quốc ca thay vì tất cả mọi người hiện diện đều hát như nhiều thập niên trước đây đã quen làm. Kết quả là, nhạc phụng vụ và hát cộng đồng có thể không còn cần thiết mà còn làm cho nhiều người chia trí. Tuy nhiên, cũng có những người Công giáo mà quá trình văn hóa của họ đã đưa họ đến việc cảm thấy thoải mái để hát cộng đồng, chẳng hạn như người Đức, người Ba Lan, hoặc người Mỹ gốc Phi Châu, những giáo xứ có liên hệ với các

sắc dân này thường nổi tiếng về các nghi thức phụng vụ có âm nhạc.

Kể từ lần ban hành đầu tiên năm 1969, Bản Quy Chế Tổng Quát Sách Lễ Rôma (QCTQSLRM) đã khuyến khích việc ca hát trong Thánh Lễ (Tc. QCTQSLRM 2002 n. 40, “đặt tầm quan trọng trong việc sử dụng âm nhạc khi cử hành Thánh Lễ”), từ đó lời khuyên được lập lại tìm thấy trong Hiến Chế về Phụng Vụ Thánh (HCPVT) của Công Đồng Vaticanô II (Tc. n. 113, “Phụng vụ đã có được một sắc thái thanh cao hơn khi các nghi thức phụng vụ thánh càng thêm long trọng với đàn hát”. QCTQSLRM nhấn mạnh đến truyền thống lâu đời về âm nhạc trong khi cử hành phụng vụ dựa vào lời của Thánh Augustinô: “Âm nhạc dành cho những người yêu thương” và một câu phương ngôn cổ xưa: “Một người hát hay là người cầu nguyện hai lần” QCTQSLRM 2002, n. 39).

Những ai từng có dịp tham dự Phụng Vụ Thánh Thể cử hành tại một Nhà Thờ của Giáo Hội Công Giáo Đông Phương ắt hẳn đã biết được người Công giáo ở phần bên kia địa cầu có thể hát từng chữ trong các kinh phụng vụ, kể cả các bài đọc Kinh Thánh, và họ hát trong phụng vụ hàng ngày, Chúa Nhật cũng như ngày thường. Theo di sản thánh kinh của chúng ta, việc cử hành lễ nghi tôn giáo đúng mức có nghĩa là chúng ta phải “thét lên với Chúa một cách vui mừng, ... vào trước thánh nhan Người giữa tiếng hò reo” (Tv 100:1:2) và “Hát lên mừng Chúa một bài ca mới” (Tv 149:1).

Nhắc lại Quy Chế về Phụng Vụ Thánh, “Âm nhạc trong việc Phụng Tự của Người Công Giáo”, một bản công bố của Ủy Ban Phụng Vụ Hội Đồng Giám Mục Hoa Kỳ nhắc chúng ta rằng “đàn hát có tầm quan trọng siêu việt” trong khi cử hành phụng vụ, và rằng “nó biến thành một bộ phận thiết yếu hoặc liên đới” với phụng vụ. (n. 23. Tc. CS n. 112). Một khi mà đàn hát có liên kết với phụng vụ, các tài liệu phụng vụ phỏng định sự hiện diện của đàn hát làm cho việc cử hành trở nên long trọng hơn.

Việc lưu ý đến đàn hát trong Thánh Lễ tìm thấy trong nhiều tài liệu cần phải luôn luôn được diễn đạt rõ ràng trong cái nhìn cơ bản của Thánh Lễ như là một nghi thức tươi vui do dân Chúa cử hành, nói lên tình yêu của Thiên Chúa, đặc biệt được tỏ bày trong mâu nhiệm vượt qua của sự chết và phục sinh của Đức Ki-tô. Đàn hát lúc nào và đến mức độ nào trong Thánh Lễ phải thích hợp với ý nghĩa và với vị trí tối hậu của Thánh Lễ.

Bản Tu Chính QCTQSLRM 2002 khuyến khích thêm việc đàn hát trong Thánh Lễ, đặc biệt trong khi cử hành phụng vụ các lễ trọng. Cũng có thêm đề nghị mới, “Phải thận trọng tạo điều kiện cho các thừa tác viên và cộng đoàn cùng hát trong các Thánh Lễ Chúa Nhật và các lễ buộc” (QCTQSLRM 2002, n. 40). Sự khuyến khích này rất thích hợp đối với truyền thống âm nhạc được bao gồm trong các nghi lễ tôn giáo đã từ lâu, chính yếu là bởi các nghi lễ luôn luôn được dân Chúa cử hành thay vì chỉ đơn thuần là ý nguyện riêng của vị tư tế.

Các cộng đoàn không đàn hát trong các Thánh Lễ Chúa Nhật cần phải đánh giá lại thói quen của mình bằng tâm tình cởi mở và cầu nguyện để am tường các bản văn có liên quan trong bản Qui Chế về Phụng Vụ Thánh và QCTQSLRM (các ấn bản cũ cũng như các bản tu chính). Và còn nhiều đề tài liên hệ mà chúng ta không thể bỏ qua, chẳng hạn như điều cần thiết phải có các ca trưởng, nhạc sĩ, và công tác của họ phải có sự tương thưởng thích hợp. Có những vấn đề khác có thể ảnh hưởng đến các quyết định về âm nhạc phụng vụ như tùy vào số người tham dự Thánh Lễ và thời gian cử hành Thánh Lễ. Có thể vì các vấn đề liên quan đến âm nhạc trong Thánh Lễ sẽ mở lối cho các đề tài rộng lớn hơn liên quan đến giờ giấc và số Thánh Lễ cử hành trong mỗi cuối tuần.

Bí Tích Thánh Thể là “tâm điểm của nguyên đời sống Ki-tô giáo” (QCTQTLRM 2002, n. 16). Vì Bí Tích Thánh Thể là tâm điểm, chúng ta cần phải cử hành cho thích hợp, đặc biệt trong các Ngày Chúa Nhật và Lễ Trọng. Chúng ta quy tụ dâng Thánh Lễ để bày tỏ và để nuôi dưỡng đức tin của chúng ta. (Tc. *Music in Catholic Worship*, n. 1, QCTQSLRM 2002 n. 20). Cử hành Thánh Thể trong vui tươi, có đàn hát, giúp cộng đoàn đang quy tụ thăng tiến đức tin vì họ đang cảm tạ và ngợi khen một Thiên Chúa giàu lòng yêu thương (Tc. *MCW*, n. 6).

Copyright 2002, Dennis C. Smolarski, SJ, Used with permission.
Translated to Vietnamese by the Diocese of Orange.